

nehezen tudnak felocsúdni
a dies irae-riadásból.

Bár napfényünk a gyerekkacagás –
a mi világunk: már tétova világ.

Bűvópatak, 2016/9.

Keszthelyi György

TE VAGY-E?

Te vagy-e a szorosan
egymáshoz simuló ajtók egyikének
gyakran csapódó kiáltása mögött?
Te vagy-e a hegedű, az ének,
az örök száműzetések kísértő hangja
a nyárba száradó almafa alatt?

Helyezkedj csak el otthonosan,
bárki lennél – sosem ismertelek.
Legjobb esetben elvétve, ritkán,
végigsétálsz a rejtett felületeken,
alig látlak, folyton szertefoszlasz,
– bárányfelhő az őszi képletekben –

A hűség nulla – én sem létezem.
Te sárguló pergamen, képeslapok között,
beilleszkedsz a tépett semmiségbe,
csak heversz a halk hiány íróasztalán,
ahonnan az utószó is tovább költözött.
Mégis olvaslak – csak így érthetjük egymást.

Te vagy-e az, aki folyton változol,
átutazol a beteg, nyomorult tényeken?
Te vagy-e itt, ahol már rég nem vagy,
mert átevezteél minden lényegen,
minden tapintható, színes látszaton –
(éltvonalad mély árok a tenyeremen).

Várad, 2016/10.